ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η υπό κρίση προσφυγή εμπεριέχει μια σειρά από αιτήματα που αφορούν την εγγραφή της προσφεύγουσας στον εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις «γραμματέων στενοδακτυλογράφων» του διαγωνισμού CJ 49/79, την κατάταξή της στο βαθμό C 3/C 2, την ακύρωση της απορρίφθηκε η διοικητική της ένσταση, την προσκόμιση των πρακτικών της εξεταστικής επιτροπής και του γραπτού της στενογραφίας της προσφεύγουσας, την επανεξέταση του γραπτού αυτού εκ μέρους μιας νέας επιτροπής — τα οποία η Armelle Detti, υπάλληλος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προβάλλει έναντι του οργάνου αυτού.

2. Συνοψίζω τα πραγματικά περιστατικά. Η προσφεύγουσα εργάστηκε στο Δικαστήριο ως δακτυλογράφος, αρχικά ως επικουρική υπάλληλος (4 Σεπτεμβρίου 1979-31 Οκτωβρίου 1980, αρχικός βαθμός C VII, κλιμάκο 2, και τελικός βαθμός C VI, κλιμάκιο 1), στη συνέχεια ώς έκτακτη υπάλληλος (1η—31η Ιουλίου 1981, βαθμός C 4 , κλιμάκιο 3) και, τέλος, ως μόνιμη υπάλληλος, από 1ης Αυγούστου 1981, με τον ίδιο βαθμό και κλιμάκιο. Το 1980, έλαβε μέρος στο γενικό διαγωνισμό CJ 49/79 για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις γραμματέων στενοδακτυλογράφων και δακτυλογράφων γαλλικής γλώσσας. Στις 12 Δεκεμβρίου 1980, η εξεταστική επιτροπή του εν λόγω διαγωνισμού υπέβαλε την τελική της έκθεση. Με έγγραφο από 27 Ιανουαρίου 1981, ο διευθυντής διοικήσεως του Δικαστηρίου πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι είχε περιληφθεί στον εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις χωρίς όμως να διευκρινίζει αν είχε περιληφθεί σ' αυτόν ως στενοδακτυλογράφος ή ως δακτυλογράφος. Με υπόμνημά της, που έφερε ημερομηνία 19 Ιουλίου 1981, αλλά που πιθανό να είχε συνταχθεί τον Αύγουστο του ίδιου έτους, απευθυνόμενο προς το γραμματέα του Δικαστηρίου, η Detti αμφισβητούσε τη βαθμολογία που της είχε δοθεί από την εξεταστική επιτροπή και ζητούσε μια «σοβαρή επανεξέταση» του γραπτού της στη στενογραφία. Πράγματι — και αυτό, όπως θα δούμε, είναι το λεπτό σημείο της υπόθεσης — η εξέλιξη της εξέτασης στη στενογραφία (καταγραφή διακοσίων σαράντα λέξεων σε τρία λεπτά) δεν υπήρξε ομοιόμορφη στους δύο τόπους διεξαγωγής των εξετάσεων (Λουξεμβούργο και Βρυξέλλες). Δεν αμφισβητείται το γεγονός ότι στους υποψήφιους που παρουσιάστηκαν στο Λουξεμβούργο — και μεταξύ αυτών στην Detti — δεν υπαγορεύτηκε ο τίτλος του κειμένου της εξέτασης, αποτελούμενος από ένδεκα λέξεις. Η εξεταστική επιτροπή, όμως, κρίνοντας ότι όφειλε να θέσει όλους τους διαγωνιζόμενους σε συνθήκες ισότητας και ότι όφειλε, συνεπώς, να αντισταθμίσει το πλεονέκτημα που τεκμαίρεται ότι απορρέει από την υπαγόρευση ενός συντομοτέρου κειμένου στον ίδιο χρόνο, κατέφυγε σε ένα διορθωτικό μηχανισμό για την αξιολόγηση των γραπτών των υποψηφίων που είχαν υποβληθεί στις εξετάσεις στο Λουξεμβούργο. Τότε, ο διευθυντής διοικήσεως ζήτησε από την εξεταστική επιτροπή την υποβολή συμπληρωματικής έκθεσης. Στην έκθεση αυτή που αποστάληκε το Σεπτέμβριο 1981 και διαβιβάστηκε από το γραμ-

1 — Μετάφραση από τα ιταλικά.

ματέα στην Detti στις 14 Οκτωβρίου του ίδιου έτους, η εξεταστική επιτροπή επισήμαινε τη δυσκολία του να αποφανθεί εκ νέου για την υποψήφια περισσότερο από εννέα μήνες μετά την υποβολή της τελικής της εκθέσεως και, πάντως, επιβεβαίωνε ότι δεν μπορούσε να επανέλθει στη ληφθείσα απόφαση. Δέχτηκε, όμως, η εξεταστική επιτροπή ότι, κατά τη διόρθωση των γραπτών, είχε λάβει υπόψη το γεγονός ότι στο Λουξεμβούργο η «υπαγόρευση ήταν βραδύτερη».

Εν τω μεταξύ, στις 13 Οκτωβρίου, η προσφεύγουσα υπέβαλε στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μια αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, με την οποία ζητούσε τη μεταρρύθμιση της αποφάσεως της 11ης Αυγούστου 1981 περί διορισμού της ως δοκίμου υπαλλήλου υπό την ιδιότητα της δακτυλογράφου με το βαθμό C 4 και νέο διορισμό της, που να ανατρέχει χρονικά στο ίδιο σημείο, ως γραμματέα στενοδακτυλογράφου με το βαθμό C 3. Η Detti στήριζε την αξίωσή της στο γεγονός ότι η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού CJ 49/79 δεν την είχε εγγράψει στον εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις ως στενοδακτυλογράφο, επειδή υπολόγισε την παράλειψη των ένδεκα λέξεων του τίτλου του κειμένου της εξέτασης ως σφάλμα. Με υπόμνημά της, της 5ης Νοεμβρίου 1981, απευθυνόμενο επίσης στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, η προσφεύγουσα ζήτησε η αίτησή της της 13ης Οκτωβρίου 1981 να θεωρηθεί ως διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων.

Εις απάντηση της εν λόγω ενστάσεως και των αμφιβολιών που εξέφρασε η επιτροπή προσωπικού όσον αφορά την κανονικότητα των ενεργειών της εξεταστικής επιτροπής, (υπόμνημα της 23ης Οκτωβρίου 1981), ο διευθυντής διοικήσεως επικοινώνησε εκ νέου με την εξεταστική επιτροπή. Με υπόμνημα της 24ης Νοεμβρίου 1981, η εξεταστική επιτροπή διευκρίνισε κατά το μάλλον ή ήττον την υιοθετηθείσα μέθοδο διορθώσεως. Ενόψει του γεγονότος ότι «οι υποψήφιοι ... στο Λουξεμβούργο δεν ήσαν υποχρεωμένοι να στενογραφήσουν τον τίτλο του στενογραφικού κειμένου (ένδεκα λέξεις)» και «προκειμένου να διασφαλιστεί η ίση μεταχείριση όλων των υποψηφίων», η εξεταστική επιτροπή δήλωσε ότι «διόρθωσε το γραπτό με μεγαλύτερη αυστηρότητα». Προς το σκοπό αυτόν, από την αρχή και χωρίς να εξετάσει τα γραπτά των υποψηφίων, προσέδωσε «ορισμένη βαρύτητα στα διάφορα πιθανά σφάλματα». Επομένως, «διόρθωσε τα γραπτά των υποψηφίων του Λουξεμβούργου, βάσει των εν λόγω κριτηρίων».

Με απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1982, ο πρόεδρος του Δικαστηρίου, υπό την ιδιότητά του ως αρμόδια, για τους διορισμούς αρχή, απέρριψε την ένσταση της Detti. Στην απόφαση αυτή, ανέφερε ότι η μη υπαγόρευση του τίτλου του στενογραφικού κείμενου, ισοδυναμούσε με τυπικό σφάλμα, αλλά έκρινε ότι η κάλυψη του σφάλματος αυτού με αντιστάθμιση κατά τη βαθμολογία του κείμενου, ήταν «λογική». Κατά την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, το τυπικό σφάλμα «δεν είχε τόσο επιζήμιες συνέπειες ώστε να προσβάλλει το κύρος της διαδικασίας». Ούτε η ακολουθηθείσα μέθοδος διορθώσεως («ελαφρώς αυστηρότερη διόρθωση») προκάλεσε άδικα αποτελέσματα εφόσον πολλοί υποψήφιοι που διαγωνίστηκαν στο Λουξεμβούργο έχουν εγγραφεί στον εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις.

3. Ο συνήγορος του καθού, παρατηρεί, πρώτον, ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη και αναφέρει διάφορες αιτιάσεις· ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη, ότι το αντικείμενο της διοικητικής ενστάσεως ήταν διάφορο από το αντικείμενο της προσφυγής που ασκήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου και ότι η προσφεύγουσα είχε συναινέσει.

Θα εξετάσω καταρχάς την ένσταση που αναφέρεται στο εκπρόθεσμο της προσφυγής. Κατά το καθού, η προσφυγή δεν ασκήθηκε εντός της ορισμένης προθεσμίας, εφόσον η Detti πληροφορήθηκε το αργότερο στις 23 Απριλίου 1981 ότι το όνομά της δεν είχε περιληφθεί στον εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις, δεδομένου ότι κατά την ημερομηνία αυτή, η διοίκηση της προσέφερε σύμβαση έκτακτης υπαλλήλου ως δακτυλογράφου. Θεωρώ το επιχείρημα αυτό αβάσιμο. Πράγματι, το καθού δεν απέδειξε ότι η προσφεύγουσα είχε ενημερωθεί, και επομένως εγνώριζε από την ημερομηνία εκείνη τα αποτελέσματα του διαγωνισμού. Επιπλέον, η επιστολή δεν έκανε μνεία των αποτελεσμάτων αυτών· περιελάμβανε απλώς προσφορά θέσεως ως δακτυλογράφου. Επιπλέον, το υπόμνημα που έλαβε η Detti από το διευθυντή διοικήσεως του Δικαστηρίου στις 27 Ιανουαρίου 1981, απέφυγε επίσης να διευκρινίσει εάν το όνομά της είχε περιληφθεί στον εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις ως στενοδακτυλογράφου-δακτυλογράφου, ή ως δακτυλογράφου. Πράγματι, το περιεχόμενο του υπομνήματος και η διατύπωσή του, στο οποίο δεν αναφέρεται ότι το όνομά της είχε περιληφθεί μόνο στον πίνακα των δακτυλογράφων, ενισχύει τουναντίον την άποψη ότι η προσφεύγουσα είχε επίσης επιτύχει στο διαγωνισμό στενογραφίας. Στην πραγματικότητα, η Detti πληροφορήθηκε τα αποτελέσματα του διαγωνισμού μόνο μετά από την ανακοίνωση του γραμματέα της 14ης Οκτωβρίου 1981.

Ούτε η προσφυγή μπορεί να θεωρηθεί ως εκπρόθεσμη, λόγω του ότι το υπόμνημα που η Detti απέστειλε στο γραμματέα στις 19 Ιουλίου 1981 πρέπει να θεωρηθεί ως η διοικητική ένσταση. Το Memorandum δεν έχει συνταχθεί ως ένσταση, και για μόνο το λόγο ότι δεν απευθύνεται στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Εν πάση περιπτώσει, όπως ήδη ανέφερα, την εποχή εκείνη, η προσφεύγουσα δεν είχε ακόμα πληροφορηθεί ότι το όνομά της δεν είχε περιληφθεί στον πίνακα των στενοδακτυλογράφων-δακτυλογράφων. Με άλλα λόγια, δεν είχε πληροφορηθεί την πράξη που της είχε προκαλέσει βλάβη.

Το καθού, στο υπόμνημα αντικρούσεώς του, συνάγει επίσης το απαράδεκτο της προσφυγής από το γεγονός ότι το αντικείμενο της διοικητικής ενστάσεως ήταν διαφορετικό από το αντικείμενο της προσφυγής. Είναι αληθές ότι ενώ η ένσταση στρέφεται κατά της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής, η προσφυγή αμφισβητεί το διορισμό της προσφεύγουσας ως δόκιμης υπαλλήλου. Πάντως, και το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί. Αμφισβητώντας την απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, η Detti αμφισβήτησε σιωπηρώς την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής, ζητώντας τη μεταρρύθμισή της. Μπορεί να προστεθεί ότι το δικαστήριο έχει δεχθεί την ερμηνεία των σχετικών διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, κατά την οποία, προηγουμένη υποβολή διοικητικής ενστάσεως, δεν είναι απαραίτητη προϋπόθεση για το παραδεκτό προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου και «είναι άσκοπη» η προσφυγή που στρέφεται εναντίον των αποφάσεων εξεταστικής επιτροπής, εφόσον η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν έχει αρμοδιότητα για να ανατρέψει τις αποφάσεις αυτές. Κατά συνέπεια «το γενικό πνεύμα τόσο της διοικητικής διαδικασίας όσο και της ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασίας συνηγορούν εναντίον ερμηνείας του άρθρου 91, παράγραφος 2, η οποία, αν ελαμβάνετο κατά γράμμα, θα κατέληγε σε άσκοπη παράταση της διαδικασίας» (Απόφαση της 16ης Μαρτίου 1978, Υπόθεση 7/78, *von Wüllerstorff und Urbair* κατά *Επιτροπής*, Raccolta 1978, σ. 769, σκέψεις 7 και 8 της αποφάσεως).

Το καθού ισχυρίζεται ότι άλλος λόγος απαραδέκτου της προσφυγής οφείλεται και στη

συναίνεση του υπαλλήλου. Η συναίνεση, και αυτή, τεκμαίρεται από το γεγονός ότι δέχθηκε χωρίς επιφύλαξη τη θέση της δακτυλογράφου, πρώτον ως έκτακτη υπάλληλος (29 Απριλίου 1981) και στη συνέχεια, ως δόκιμος υπάλληλος (11 Αυγούστου 1981). Ούτε το επιχείρημα αυτό μπορεί να γίνει δεκτό. Όπως ήδη απέδειξα εν σχέσει με την ένσταση που αφορά το εκπρόθεσμο της προσφυγής, η Detti πληροφορήθηκε τα αποτελέσματα του διαγωνισμού μόλις στις 14 Οκτωβρίου 1981 και, σαφώς, δεν είναι δυνατό να υποστηριχθεί ότι ένα πρόσωπο συναινεί σε μια κατάσταση που το επηρεάζει δυσμενώς και την οποία αγνοεί. Επιπλέον, όπως ο γενικός εισαγγελέας Capotorti ανέφερε στις παρατηρήσεις του στην υπόθεση 145/80, αν «η συμπεριφορά ενός ατόμου πρέπει να θεωρηθεί ότι συνεπάγεται παραίτηση από ειδικά έννομα δικαιώματα, η συμπεριφορά αυτή πρέπει ευκρινώς να καταδεικνύει τη σαφή και αναμφισβήτητη πρόθεση του εν λόγω ατόμου να παραιτηθεί από ένα δικαίωμα» (Raccolta 1981, σσ. 1990-1991). Στην υπό κρίση υπόθεση, η αποδοχή της θέσεως δακτυλογράφου δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να θεωρηθεί ως πρόθεση παραιτήσεως από δικαιώματος.

4. Θα εξετάσω συνεπώς, τις αντιρρήσεις επί της ουσίας.

Η προσφεύγουσα επικαλείται διάφορα ελαττώματα της διαδικασίας του διαγωνισμού και συγκεκριμένα: τη μη τήρηση των κανόνων σχετικά με το χρόνο κατά τον οποίο πρέπει να ορισθούν τα κριτήρια για τη βαθμολογία των κειμένων, το τυπικό σφάλμα που διέπραξε η εξεταστική επιτροπή παραλείποντας να υπαγορεύσει τον τίτλο του στενογραφικού κειμένου, το οποίο και αποτελεί παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, τη μέθοδο διορθώσεως των κειμένων (που αναφέρονται ως «συμψηφιστικά πλεονεκτήματα»), επίσης σχετικά με τις αρχές της ισότητας και αναλογικότητας· τέλος, στην παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Η προσφεύγουσα αναφέρει σχετικά ότι οι υποψήφιοι των διαγωνισμών πρέπει να μπορούν να βασίζονται στη μη διάπραξη σφαλμάτων εκ μέρους των εξεταστικών επιτροπών και, εν πάση περιπτώσει, η ανακοίνωση από τη διοίκηση του αποτελέσματος των εξετάσεων επέτρεψε την αναμονή ευνοϊκού αποτελέσματος.

Το καθού δεν αποδέχεται ότι η εξεταστική επιτροπή διέπραξε τυπικά σφάλματα, και θεωρεί ότι η βαθμολογία των κειμένων υπάγεται σε μια διακριτική εξουσία που το Δικαστήριο δεν έχει το δικαίωμα να ελέγξει. Έτσι, ισχυρίζεται ότι είναι αβάσιμο το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο δεν ετηρήθησαν οι κανόνες που διέπουν τον προσδιορισμό των κριτηρίων για τη διόρθωση των κειμένων και ότι ο εφαρμοσθείς συμψηφισμός ήταν αντίθετος προς την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Τέλος, η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της Detti δεν διαψεύστηκε κατά κανέναν τρόπο.

Έχω την εντύπωση ότι η τελευταία αυτή παρατήρηση είναι ορθή. Τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα έχουν πάντοτε το δικαίωμα να ασκήσουν προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου σχετικά με νομικά ή τυπικά σφάλματα στα οποία μια εξεταστική επιτροπή δυνατόν να έχει υποπέσει. Επιπλέον, η ανακοίνωση της διοίκησης ως προς τα αποτελέσματα των εξετάσεων δεν προκάλεσε στην προσφεύγουσα καμία βλάβη, διότι σαφώς δεν την εμπόδισε από του να ασκήσει την προσφυγή της εντός της καθορισμένης προθεσμίας.

Θεωρώ βάσιμο στις γενικές γραμμές τον ισχυρισμό της Detti ότι η διαδικασία καταστρατηγείται όταν η εξεταστική επιτροπή τροποποιεί τα κριτήρια τα οποία έχει ήδη προσδιορίσει, αλλά ο ισχυρισμός αυτός στερείται βαρύτητας στη συγκεκριμένη υπόθεση. Θα υπενθυμίσω ότι το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο ε, του παραρτήματος III (διαδικασία διαγωνισμών), του κανονισμού

υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων ορίζει ότι η προκήρυξη πρέπει να καθορίζει «στην περίπτωση διαγωνισμού βάσει εξετάσεων, τη φύση των εξετάσεων και τον αντίστοιχο τρόπο βαθμολογήσεώς τους». Εντούτοις, εκτός από τη διάταξη αυτή — προς την οποία, εν πάση περιπτώσει, η προκήρυξη στην υπό κρίση υπόθεση φαίνεται να συμφωνεί ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης δεν περιέχει ρητή διάταξη ως προς το χρόνο κατά τον οποίο πρέπει να προσδιοριστούν τα κριτήρια. Υπάρχει πράγματι η γενική αρχή που πηγάζει από τους νόμους των κρατών μελών περί προσλήψεων στις δημόσιες υπηρεσίες και είναι σύμφωνη με τη λογική απαίτηση αποτελεσματικής διοικήσεως. Η εν λόγω αρχή απαιτεί τα κριτήρια της βαθμολογίας να προσδιορίζονται πριν ανοίξουν οι φάκελοι που περιέχουν τα γραπτά. Πάντως, στην υπό κρίση υπόθεση, δεν έχει αποδειχθεί ότι έγινε παραβίαση της αρχής αυτής, δηλαδή ότι η εξεταστική επιτροπή τροποποίησε τα κριτήρια κατά τη διάρκεια της βαθμολογίας.

Θα εξετάσω τώρα το λεπτότερο ζήτημα στην υπόθεση, δηλαδή την παραβίαση των αρχών ίσης μεταχειρίσεως και αναλογικότητας σχετικά με τον τρόπο κατά τον οποίον έγιναν οι εξετάσεις και βαθμολογήθηκαν τα γραπτά.

Νομίζω ότι οι διάδικοι συμφωνούν επί ενός σημείου. Το σημείο αυτό αφορά τη μη υπαγόρευση στους υποψηφίους του Λουξεμβούργου ένδεκα λέξεων που αντιπροσώπευαν τον τίτλο του στενογραφικού κειμένου. Ακόμα και αν το καθού δεν το αναγνωρίζει ως σφάλμα, το σφάλμα της εξεταστικής επιτροπής είναι πράγματι πρόδηλο και οι έννομες συνέπειές του είναι καταφανείς. Σχετικώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει: «Όταν ο διαγωνισμός διεξάγεται βάσει εξετάσεων, η αρχή της ισότητας απαιτεί οι εξετάσεις να διεξάγονται υπό τις αυτές συνθήκες για όλους τους υποψηφίους και στην περίπτωση γραπτών εξετάσεων οι πρακτικές δυσχέρειες συγκρίσεως απαιτούν τα γραπτά κείμενα να είναι τα ίδια για όλους τους υποψηφίους» (απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1976, στην υπόθεση 130/75, *Prais* κατά *Συμβουλίου,* Raccolta 1976, σ. 1589, σκέψη 13). Η διαφορά μεταξύ των κειμένων των υποψηφίων του Λουξεμβούργου και των κειμένων των υποψηφίων των Βρυξελλών, επιφέρει συνεπώς την ακυρότητα της διαδικασίας του διαγωνισμού, διότι παραβιάστηκε η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

Εντούτοις, η εξεταστική επιτροπή και η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, στηρίζονται ακριβώς στην αρχή αυτή για να δικαιολογήσουν τα κριτήρια που υιοθετήθηκαν για να εξαλείψουν το πλεονέκτημα των υποψήφιων του Λουξεμβούργου, που προέκυψε από το γεγονός ότι τους δόθηκε μικρότερο κείμενο (για να είμαι ακριβής, ένδεκα λέξεις από τις διακόσιες σαράντα). Το βασικό πρόβλημα είναι επομένως, αν μπορεί να αμφισβητηθεί ο τρόπος που χρησιμοποιήθηκε για την εξάλειψη του πλεονεκτήματος αυτού.

Όπως ήδη ανέφερα, κατά τη γνώμη της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, η εξάλειψη του εν λόγω πλεονεκτήματος ανήκει στη διακριτική εξουσία της εξεταστικής επιτροπής και δεν μπορεί να ελεγχθεί από το Δικαστήριο. Επιπλέον, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, θεωρεί την ενέργεια αυτή λογική και δίκαιη. Τα επιχειρήματα αυτά δεν με πείθουν. Είναι αναμφίβολα δυνατή, καταρχήν, η χρησιμοποίηση διορθωτικού συντελεστή, αλλά ο τελευταίος πρέπει να βασίζεται σε αυστηρώς αντικειμενικά κριτήρια. Μόνο τέτοιας φύσεως κριτήρια επιτρέπουν στο Δικαστήριο να καθορίσει αν η βαθμολογία *πράγματι* συμφωνεί προς τις αρχές της ισότητας και αναλογικότητας. Επιπλέον, η επέκταση της σφαίρας της διακριτικής εξουσίας πέραν κάθε ορίου κλονίζει την ασφάλεια του δικαίου και έχει ως αποτέλεσμα μια αδυναμία ασκήσεως ελέγχου από το Δικαστήριο.

Στην υπό κρίση υπόθεση, το καθού, που φέρει το βάρος της αποδείξεως — δεν προσκόμισε στο Δικαστήριο καμία απόδειξη

σχετική με τα κριτήρια που εφάρμοσε η εξεταστική επιτροπή. Ούτε καν προσκόμισε οιαδήποτε απόδειξη που θα επέτρεπε να αποδειχθεί η αντικειμενικότητα των κριτηρίων αυτών. Κατά συνέπεια το Δικαστήριο βρίσκεται σε αδυναμία να ελέγξει τον τρόπο της αντιστάθμισης ή τα αποτελέσματά της, ή για τον ίδιο λόγο, την υπόθεση ότι ήταν αντικανονική.

Θεωρώ ότι η διαδικασία του διαγωνισμού οριστικά καταστρατηγήθηκε. Η Detti δεν περιλαμβάνει στα διάφορα αιτήματά της την ακύρωση του διαγωνισμού. Εν πάση περιπτώσει, θεωρώ ότι, η νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την άρνηση συμμετοχής στις εξετάσεις είναι εφαρμοστέα στην υπό κρίση υπόθεση. Το Δικαστήριο έκρινε: «Δεδομένου ότι πρόκειται περί γενικού διαγωνισμού για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις, τα δικαιώματα του προσφεύγοντος θα προστατευθούν επαρκώς αν η εξεταστική επιτροπή επανεξετάσει την απόφασή της, χωρίς να είναι αναγκαίο να αμφισβητηθεί το σύνολο των αποτελεσμάτων του διαγωνισμού, ή να ακυρωθούν διορισμοί που έγιναν κατόπιν του διαγωνισμού αυτού» (απόφαση της 5ης Απριλίου 1979, στην υπόθεση 117/78, *Orlandi* κατά *Επιτροπής,* Raccolta 1979, σ. 1613, σκέψη 25, σύμφωνη η απόφαση της 28ης Ιουνίου 1979, στην υπόθεση 255/78, *Anselme* κατά *Επιτροπής,* Raccolta 1979, σ. 2323, απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 1978 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 4, 19 και 28/78, *Salerno και λοιποί* κατά *Επιτροπής,* Raccolta 1978, σ. 2403, απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 1975, στην υπόθεση 31/75, *Costacurta* κατά *Επιτροπής,* Raccolta 1975, σ. 1563).

Εντούτοις, το αίτημα της προσφεύγουσας να διοριστεί σε θέση της σταδιοδρομίας C 3/C 2 αναδρομικώς είναι απαράδεκτο. Το Δικαστήριο ελέγχει αποκλειστικά τη νομιμότητα του αμφισβητηθέντος μέτρου. Το Δικαστήριο δεν μπορεί κατά κανέναν τρόπο να αντικαταστήσει την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.

5. Υπό το φως όλων των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο να κηρύξει την προσφυγή της 10ης Μαΐου 1982 της Armelle Detti αποδεκτή και να ακυρώσει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού CJ 49/79, κατά το ότι η απόφαση αυτή αφορά τη μη εγγραφή του ονόματος της προσφεύγουσας στον εφεδρικό για μελλοντικές προσλήψεις γραμματέων-στενοδακτυλογράφων-δακτυλογράφων.

Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα, αυτά πρέπει να βαρύνουν το καθού, το οποίο και ηττήθη.